

HARC A SEMMIVEL

avagy egy úrutazás *üzemanyaga* a földre csapódásig és az *úrhajósnak* szellemmé változásáig.

Hét városi *szótáncjáték* elő- és utójátékkal.

Mottóként:

LILLA

Hozzáérek.

Moccanatlan a világ.

Könnycsászáró virágok közt a szeretőm.

Rövid heves üvöltés

hogy semmi sem ideális

– „hűségre születtünk, utána megyek”.

*„Ne piszkáld föl no a halottat!”
sziszeg a gyászvitéz.*

*„Beatricéd nem tudja ki szól
nem érted halt
az emlék sem néked él.*

*Játéklabdát hajíts
kő repül vissza:
a labdajáték sem tiéd.*

*Egy hallatlan reflex, nézd, ez az ásatag:
forrásaid markodba vezetni.
Azt mondod, hogy szivacs a Mindenség
ők lömbe szorítva lételem-et ereszt”.*

*Jaj az ügyetlen ki megmosolyogja
önhittelen és nem szerencsés.
Háta mögött annak minden
retina mögött a keresztezés.
1977.*

(előjáték)

MOST FONÓDIK

Most fonódik, most szövődik
– itt van nekünk a csattogás
keresztül. Szomorú a gyapotszál
szerelme, mert keresztveződik.

Szeretsz mindazonáltal,
s nem követsz mellékesen.

Felhőzködik már abroszunk, s vakít.
Hú tengelye szemünknek e tű,
de titokban marad e fehér,
mely könnyen szemünkbe kerül
– titokban maradunk.

Ha tudnám, mit véthetek el,
erősebb lennék, mint a tisztítószer,
mely dolga szerint szétmar.
De eszemben sem térek másra,
megkérlek, hogy ne bomolj
– nincsen orsód felpördülni,
sem az a nap!

Félek, bolond vagyok.
Avagy csupán játszom a homállyal,
s csak tekintetre más a bűnözés
– de nincs létednél súlyosabb szövődmény,
ki ellenállsz mindennekfölött!
Elhatalmasodsz és nehézkedel,
a Lényeg rohamos.

Meg kell, hogy mondjalak végre,
kibeszéljelek magamból
– még úgysem volt hihetőbb –:
*főlemelkedtél korlátaidba,
és bármire vagy képes.*

Most elárultalak!

Megfaggat ezért a Teremtés,
ezért még megforogsz.

Vallasz, hogy uralkodhass,
vallasz és uralkodsz

– nincsen más felelős!

1968.

*

CORPUS

1.

Ami az én dolgom talán megérem
míg elhasználok életem értelmét.
Itt a határ: több vagyok mint semmi
– más sem lehetek ily elégtelenül.

Csak az óra buzog

de ajtó hiába csapódik
nem találok ki az egyidejűségből.

Reszket a Lét mert egyetemes
nem hagyhatja el házáat
minden sarokban ő van
és *kész* van örökké

jaj de megalázott!

2.

Nem.
Nem oldódott meg semmi.
Életem csomója tudatlan kezekben
hazugabbak mint hogy értsenek hozzám.
Gumiujjaik elhajlanak rajtam
csak roncsolni tudják szövédékem.

Talán én is hazudok.

Azt képelem egyszer megnyitjuk Magam
éző tenyerén a tudós elmorzsolja görcseim.
S én játszom véle:
hurkolódom engedékenyen
köldökszínórként gyengén átfogom
– vigyázva ő hogy el ne tépjen
hű leszek hogy meg ne fojtsam.

Ennyi csak és milyen egyszerű!
– a sikoltásban úgy kápráztat az értelem
hogy az *üvöltés* kapuját tátva felejtí

– de az sem üvölt aki nem remél
ki átgondolta hogy mit teremt

nem üvölt mert nem remél
nem követel nem kényszerít
teremtődni ő kényszerül.

S a lét elröpül.
Kezemből föleresztem.
Mint a kő felfelé esik
tőlem megszabadul.

Fejemre nem hull vissza
ha akar nélkülem legyen.
Más csak megragadja
ó én eleresztem.

3.

Bő ruhaként sovány emberről
lehull a technika.
Félszegen mozog idétlenül
látni rajta hogy anyja fia.

Hiába is költözöm be
arcvonásaim közé

kérdés vagyok
nem felelet
ez lehetek.

Ki tudja hogy mivé fajul
ha nő egy kicsit
s ránő megint?
Ki tudhatja
hogy visszhangzik
ha valaki föntről belekiált?

Azt tudja csak hogy *van*
és magát tapogatja.
Érdekesnek véli mint a gyermek
apró hímveszejét.

„Szeretkezz és ne ölj”¹
 szeressél és ne szeretkezz
 tudjál inkább mint szeressél
 inkább élj mint tudjál.

4.

De tompán dobog a gőzbaromság
 és mindent lehengerel
 programozott sarló suhog
 a torkomon lefelé.
 Kürtjeimben vájkál a szervetlen lárma
 nem lel szerkezetemre
 dobhártyámat szaggatja csak
 az öntudatlan erőszakos.

Ó

ki hogy képzelte a „rendet”
 nem érdekes!
 A rend itt van valahol.
 Az „anyaghoz” leszünk
 engedelmesek csak
 hogy teljesítse feltételeink.

Repültünk volna, de nem engedett
 hogy megkínózzuk ő adott okot.
 Lángban álló arcom fölreped
 lávaként önt el az agyvelő.

¹ Hippijelmondat az 1960-as években.

5.

Gátlásaim majomházában
ijesztgetem a gondozót
ki nem tudja hogy mivé lennék
annak aki nem *kezel*.

Félek hogy eltűnök végül
a játék tünetében.
Úgy nincs sehol kit annyira keresünk
mint lángban a fa.
Hálót *szó* a gondolat pókja
láthatatlanul
néz a világ néz a semmire
egyszercsak beleesik.

Ó a szívem agyamat megszorítja
s az élével fordul ellene belül
mozgósul a mentő alkotás
épít kristálykapcsolatot.

Hálás vagyok barmok néktek
nem engem űznek bolha-érdemek.
Halálos csípés lenne e felhő
vagy egycsapásra ölne a Nagyság.

Nem megyek ki irigy oktatók!
Összezártatok mesteremmel.

Így kövesül meg az *ápol*t
az orvos tenyéren csikorgás van.

6.

Ver az eső tehetetlen
benned valami lehetetlen
kolbászként lógnak beleid
gyomrod robogva lezuhan.

Belém esett a tehetetlenség
belém esett a bélsár
pöfékel lustán a tészta
dagad a kő.

Mit is tehet a csecsemő.
Gerincén fekszik mint ladik
fájdalma nyelét markolássza
gumiban az evezőt.

De hiába merül a lapát
tengerén gomb ez a hajó
hozzávarrva a vízhez
rázza a rugalmas sírás.

Gumihártya a nyálbuborék
nem pukkad ki a hangtól
sivítnak torkán gumifékek
mint a tüdőlövés.

Csapdos csak karjával Magára
akivel végleg így egyesül
fektében suttogva bevizel
és ártalmatlanul ürül.

7.

Hjaj
 szigorú bírám tartalmaz engem
 nem tud most megítélni
 törvényé kell lennem.
 1970.

*

LETEREMTÉS KÖNYVE

A gyönyörűség mellyel minden megvalósult
 már vágytalan csak az igaznak örül.
 Azé lesz ki abban tud csak gyönyörködni
 és megvalósulni sem vágytalan.

1.

Tél van.
 Hajunkból jőnek fehér fokok.
 Semmi sem biztos – szól a sirály.

Csak ő.
 Hogy a halba csavarodik
 és pontot tesz belé.
 A köd lisztjébe egy kis vörösség száll.

Mint kohókban marva a páncél morog
 a távoli Nap.

Valaki megfigyel éppen.

Fény-árnyék van mert igazoltat.

Felvillogtatja az arcot
 mivel saját fényére nem érdemes.
 Nem süthet kissé
 ha sütné se igaz
 – mi bizonyítja
 mutassa fel!

Összeróják arcom
 gyanú porcikái
 áldozatuk képén
 szótlán eszközölnék.
 S játszik az ujjam.
 Trillázik fölöttem magához folyamodván
 fonja levegőt.
 Készül íme a tél szövevénye.

Bizony.

Hallod a nyár hajtóművét?

Messze van messze van
 melybe lármázni gyűlnek az alkatrészek.

A Nap szüntelen szózivatar.

Belerepülsz a múltás üvegébe
 – társalog túl a világegyetem.

2.

Ép elmém az üvegre csapódik
 ép elmém nem fáj már nekem.

Nem hatolsz át nem nagyon
 lábamat sarkán forgatom
 kiváltképpen tralala.

Volnának bár nyomósabb okok
 s hunyorgásomban idomszerek
 hamar világra jönnék
 rámnézve a puszta lét is
 pillámba ugyan akadna.

De miből van ha kinek nincs
 s nem tud mással csak azzal tele?
 Megterül magában mint az asztal
 És alulról kopog fölfele.

Itt van örömöm szarkofágja
 örömöm pedig nyitott tenyér
 szédülök rajta nincs fogódzó.

Nagyra tart engem aki emel:
 hiába is iszonyodom
 felnyújt madaraknak.

3.

Orrom körül e virág
 a tél vattája lehet.
Abba ütve ami tiltott
 hunyászkodnak az ingerek.

Vad álmunk legfenekén
 vizek mellkasa lobog.
 Nem emlékszik senkisésem már
 mi volt a *teremtés*.

Arcomat ez a rózsza is
megmosolyogja talán
– nem marad semmi fedezetlen
minden mint a semmi fehér.

4.

Hú ebem ki elvezet
szagot fogott a hó fölött
az egyik délután.

Megfogtam a kutyám száját
hánytorgatja ugatása
nem jön ki belőle.
Így a világ egyensúlyban
– egyensúlya kívülünk van –
görgünk benne.

De egyensúlya belőlünk van
– kivonatunk egyensúlya –
bennünk markolászik.

Ó iszonyú ebédszünet
– feltúrt csatornáink –
szívünkön oroszlán dörög.

Bömbölés a lobogásunk
lesz valami dobogásból
tüstént csapdosódunk.

5.

Víz vagyok én rég hatástalan.
Elmerült lábakat ölelgetek.
Tűnődésük belém ereszkedő
vak ez a víz mint a higany.

Előretolva csukott vagónok
 fogantyúin szalmaszál szelel.
 – Szólalkozásunk tojánhéjzatában
 varratok csipognak.

6.

Játszik az igazság hamiskodván
 mindig csak mókázik velünk
 hogy ne öljön úgysis halandókat
 kik magukat tornásszák felé.

Komoly szemköre lemerül
 mint tengerbe a végleges világba
 örök módot fejem fölött képez
 megfenyítve széjjeltükröződöm.

7.

Megvert-paripa-tenger
 csillámló pala-hangom
 gégefedőm.

Jöjj el jöjj el
 fájdalmas hasadék.

Vízbehalt kürtöm
 háborgó uszonyom
 szárnyam göngyölődik.

Szinusz a tarajom.

Viharzó agyagedénybe
 beletapasztva
 terpeszkedem.

Lét-zivatar.

Példálózik a fejsze foka
nyelvébe titkol a tenger
nem fecseg például.

Ő maga Az
magának nem beszél.
Kísértés-áramok kezeskednek csupán.

Körbe karikába.

8.

Az éjszaka mely torkán fekszik
eltelt mandulával.
Fejébe vette hogy parázs
meggyulladna
de hamu a sötétség
– ujjaim közt fel-feltör valami.

Mint kohókban marva a páncél morog
a távoli nap.

Brummog a tűz
barlangját kaparja
tündöklük egén a Nagyvacogtató
ásatások állkapcsa csattog
– rágódik aki gyülekezett.

S gyártja a lármát
fogas!kerekekkel
nem fejt meg magát.

Nem kellek én fölmelegítve
élőimből
se halottaimból.

9.

IGE

CSILLAGVILÁGOM KÖZÖNYÉBEN
 HIÁBA FORGATOD ORCÁD
 ÖLELÉSEM POHÁRFALÁHOZ
 HIÁBA HŰTÖD HOMLOKOD
 KARCOL A KRISTÁLY DERŰ
 MINDEN OLYAN HALÁLSZERŰ
 FEJED BIZONY MÉG BELÉM VERED

NE LÁSSAM VISZONT ÁLTALAD MAGAM!

NEM LESZEK MÁSKÉPP KORLÁTTALAN
 KI BENNED TERJEDEK

MINDEN IDŐK CSONTFÁTYOLÁBAN
 BENNE FÜGG SZEMEM
 HA MEGMUTATNÁM BELEKAPNÁL
 S ÉN NEM SZERETEM

MEGTESZLEK HÁT TÉGED NE NEKEM FÁJJON
 BELÉD FELEDKEZEM – HALHATATLANSÁGBÓL
 1971.

*

ANOMÁLIA

1.

Aztán elvégzed magad.
Az utóvizsgákból is kikeveredsz.
Felsőfokú vagy tehetetlenségből
egyetemes vagy egyetemes.

Irgalomtalan táj.
Hallomásom csattog csak bele.
Napozik egy ráérő ember
lámcsak ráérdegél.

Mosolya bárdolt élvezet
éppen meleg ereszkedik
rázendülnek langyosságok
– „az élet már valakié”.

Azt hiszem villódzani kell most
itt van az idő leöldösődnöm.
Elmémbé esek összekaszabolva
megszabadulok emberszagomtól.

2.

Megölöm minden oldalam
hogy lényegem legyek
lényegében halott legyek.

Véres kicsit a kristálytudás
viszolyogva kaparintja
ki két ujjával közelít.

Jaj én a vágy kokillája.
Tüzes csecsemő szellemem
átjátszik az üvegen.

Összeroppant szenvedélyek
közepükbe gravitálnak
minden tűzbe hull.

Nagyritkán ha él az ember
egy nem is teljes alkalommal
meg sem érti mire jó.

Amit megtud nem övé már
amit nem tud birtokolja
mint a vére benne fut.

Meghal hát mert oly tudatlan
hogy kényszeredik összevetni
mindent ami benne van

3.

Idegenségem legkedvesebbike Te
belenyúlok a számba teérted
Kisvarangy.

Támaszkodom bele a délutánba
összekarmolsz tapogatóddal
kedves undorom.

Mert a gyermek csak köpedék!
Falakra s a tövükbe jön.
Szétfröcsköli az ember rosszkedvében
magzatait.

Nem kell néki a nyála
 mindegy hogy hova veti
 – reménykedik a földrecsöppent
 káromkodik ki beletapos.

4.

Nincs már semmi csak egymás
 ami volt emberré alakult
 nincs már más csak a meghasadás.

Megint a száraz napok.
 Nyelvem porsivatag
 tüdőmből forró szél fúj.

S örület pompázik
 – elmésen a bársony –
 árnyékom tengelye szememre jár
 pörgeti-forgatja árnyékvilágom
 a villanysütőben.

Öt-tíz év a Történelem csupán
 abból jön elő az Idő Főnöke
 felpiszkál a vágyba liliummal
 élő az *élettel* eztán csak *megesik*.

Tudjuk mi rég hogy csak húnyunk
 szeplőtelen nehezményezéssel.
 Hogy gondolkodunk az az ösztönünk
 és vágyjuk megfogni mint a tárgyakat.

De elnehezült fejünk a csecsemőevéstől
 nekünk itt már – nem nekünk születik.
 Nem hagyja magát elgondolni sem
 óraiszonyban szenved az Idő.

Környékezem hogy legyen engedelmes
 ne bántsa óraságom idő-megvonással
 kibújtam érte a szavakból is
 nem fognak rajtam – CSAK AZ ÍTÉLET.

5.

Egy rázó gép jár végtelenítve
 fogad citerázik
 hallgatom dallamod.
 Jómagam csak az agyamat érzem
 nem jutnak ki a számból a füleim.

Húrok ügyelnek a szőrösödő mélyre:
 nem kaphat be már semmit
 csak nézhet a hallomás.
 Játszik a bejárat rácsain
 ki fülét a vállába nyomja
 áthangelődik a léten
 úgy halad keresztül.

Ó

ez a felhúrozott börtön nevelt a zeneigényre
 – szerszámunkat igen szeressük!
 Drágám ha tapsolsz
 tombol nekünk a zenekar.

Jól ismerjük mi egymást
 – már mióta vagyunk! –
 el-nem-felejthető itt senki
 mindenki oly felejthetetlen!

6.

Nem lettél tudós hős maradhatsz csupán.
 Reménykedj és osonj egy okosb halál után.
 Az visszanez és biccent és semmi tettleges.
 Átlát rajtad mintha nejlomból lennél
 – hozzá te nem nyúlsz ő meg nem keres.

Az a tudományunk hogy átmeheünk belé
 ne áruljon el semmi szilárdság
 – mindenki csak lóg fönn ember-kötélén
 fogódzik

fullad

leszakad.

1971.

*

HŰ!BÉR

1.

Kértem addig nézzen amíg átmegek.
 Ő nézése ez a palló
 korlátlan ura Ő neki
 mélységes fenyegetés.

Elfordulni nem látok semmit
 de idenézni sem.

2.

Biztos: ami volt.
 Itt ez a szemétbánya
 s a bányamester pénzzé teszi
 az üres üvegeket.
 Tudják kevesen mindez
 hogy' jut vissza a körforgalomba.
 Néhány homlok leveledzik.

A „*tiszta emberek*” bírják a törvényt
 én meg elnyomom magam
 – furcsa megbízatás.
 Túl jókat eszünk mostanában
 mert *van*.
 Először mindig Rózsi merít
 s a húst kikanalazza.
 Későn ment férjhez
 tele a marok
 falja az étvágyat némi habzsolás.

Jut is marad is.
 Szolgálat a témánk.
 Azt mondják szörnyű ha uralkodunk
 és rendet követelnek – ugyanis minket.
 Ha *nincs isten* jók vagyunk mi is
 földadni a hulló protéziseket.

Földadni.
 S még mit vajon?

Holnap egy tálcát
 s a nagykabátot húzkodni meg alul-felül.

Csak a nehezebb jön
a tetteket halkán szabotálom.

Száraz-szárazak vagyunk.

3.

Már kifizettem

s mikor átadták kiderült...

NAGY HÁZ

Belesápadtam

ARANY SZARBÓL

de nem történt azután.

CSILLOG A SZUTYOK SZEME

A nyomozó hatóság ez ügyben feljebb folyamodott:

NEM LENNI SEHOL

nem mártott-e a vevő keze

VOINA A TJSZTA

mindegy abba ha túl steril.

– TÓGÁM A DUZZOGÓ –

Menjen és zaklassa magát

TOPPANTOK BE

csupa-szívére vessen követ

ha gondja több úgy felmerül.

4.

Valaki mindig az utcát söpri.
(Na ja!)

Szentekhez illő hogy bolond
többnyire így is képtelen.
Szolgája rabja aki tart
és hájjal édesget kegyes kutyát.

Padló a padló hogy megtapodják
a padlónál tovább nem esik
a padlónál mindenki magasabb
padlótól lényeg az ember.

Mosott hajban serceg a fésű
szanaszét pattognak bolondjai.
Bolhászkodik az igénytelen
nem ontja bőven szennyvizét

5.

Meghúztam a láncot
a víz hadd hóbörögjön.
Feljött arcom a kanálisból
forgott mint a rossz falat.

A Bíboros az országot elhagyta
a Bíboros az országot elhagyta
szem-szemei
szem
lovagolnak az arc agarán.

6.

Kikötünk.
 Fejfájás szigete.
 Jőj Robinson vedd az amforám.
 E vadregény köteléke:
 földhöz a föld körbe a golyó
 és megfogni egyszer.
 Oroszlán talpa talp a tenyeréből
 mazsolázik karvalya csipeget
 kimereszti csak hogy fanciesalodjon vissza
 az elme elmancsosul.

Aki tud szabaduljon.

De tényleg.

7.

Ez csak házimunka. Kinézek a házból.
 Templomba csak a férfinép jár.
 Magasra húzza esze a süvegét
Márssal társalkodik.

Uramisten ha innen kijönnöm
 cölöpre szegném tájatlán homlokom
 neki-kosodván én is megismerném
 jaj nem csak tudnám de hogy' kell érteni!
 Futkorászok ímhol saját tekervényem
 más aki kigondolt én a funkciója
 magává tákol a serényebb ösztön
 nincs ebben a házban ki elgondol előle.

Én uramisten nem tart össze semmi
feltörtem túlfolyok.

Ázik az abroszon poharam talpa
tekintetével tocsog az Asztalfő.

„Mi ez a pocsek?”

„A mosdókagyló a víz a gáz.
Torkomnál szűkebb minden cső.”

Lidércnyomás a szerelő
házmestert úz a látomás.

„Ne tegyenek kérem ezért
én erről nem tehetek
beleknék alázatos ura
nemhogy magának emészt!”

„Hát ki?”

„Hát nem!”

„Hát hol?”

– Hát igen.

Siránkozik a víz a levegőben
– ő csak egy cafat –
ábrándozni inkább az Úr
dolgozni nem jövevény.

Én vagyok a világ luxusa
reszketek ezért
háremébe dugdos a beosztott
és prédának szán a vezér.

Eltűnések pajkos garatja
lubickolok ott s emitt.

8.

Az injekció előtt becsukom a szemem
 egy bolygó góc ami még fényűzés.
 A központot kell csak nemtörténte tenni
 akkor mindegy a hidegvíz és a forró.
 Nem mér össze az emléktelen
 egyneműnek mondható vagy neme sincs.

Szolgálni gőgös uralkodni restell.

*(Szegény emberek hogy mit is kitalálnak
 többnek látszani kedves ringyaiknál.)*

Az igazán gazdagok herdálják így egymást
 fáról potyognak egymás bőviben.

Ki poharat ejt az megtörik
 nem kap munkát ha nem talál
 önmaga a dolga.

Másoknak postása újra tekert szócső

Frissítő italok nyitogatója.

Jártasságukból kitaposott elmék
 ágyukról lelépők krokodilbőre!

Itt az idő hogy fütyüljek már rátok

– palackba fregattot?!

Mért éppen én? –

Bolondnak néznek bolondnak egészen
 hisz nincs is tengerünk.

9.

Boncterem.

Hidegre kitett értékek.

Hiéna a homorú.

Ki mit vár a szem tengelyében

hogy elöntse arcát a pacsirta
ha magasból eseng a letűnt már

vagy

figyelme íjába szenderül
és átnyilazna bár
ha jobblétbe nem csak belém

vagy

minden óhaj
csak vonzalmat ébreszt mint a sarkok
s egyetlen ujjal nyomom le papírhajómat
– mi az hogy partközeli?

Egy belső megrázkódtatás
mely a külsőt követi
például a lép leszakad

vagy

fölmorajlik a rendületlen
mint a pálca kettőbe törik

éles szerszám a vágnivalót
oldalról kapja

lapjával kúszik az ész
nincs kiterjedése

nem mondhatni hogy tompa eléggé
körülbástyázva butasággal

vagy

elvágatlan tudna lenyelni
 ekkora falatot

de

hintáztatja magát *Interferenciába*
 megtévője csak hullámon lovagol

szádat kítátod minthogyha harapnál
 s azon kifordulsz – hopp! – majd segítünk
 legfőbb csücsköd magadba kebelezd.

Azt hihetnék te csak beugortál
 vagy jó étvággal sarkadra kacsintasz

pedig:

vér forr.

Atlantisz Atlantisz elmerül az élet
 összecsapnak a madarak fölötté
 hírmondó jár-kelel a találgatásban
 csak napfényre nem jut semmi sem.

10.

Ajtócsapások.

Miféle ösvény indul?

A munkalapra fölvezet a boncnok
 s a jelenlévőknek nyíltan bemutat.

Piedesztál

piedesztál!

Talán ma sem ült el az a rémtörténet, hogy nem természetes halált haltak, hanem ellenséges indulatból agyonverték a végsőig legyengült embereket. – Olyannak tetszett mindez, mint a valóságos jövő medve-támadása, melynek bűnrészesévé tettek korábbi fenntartásaim. (TORZÓLIGET/Niké/2.)

TORZÓLIGET

Bejárat:

A talpad a talpad oly tenyeres
 hogy kezemmel lábalok feléd.
 Dörgicséknek mennyei birodalmak
 ostorozzák tagjaink egybe.

Sétányok:

Egy könnyű bor akár a pirkadat
 átsegít az első részegségen.
 Inger-élmény zajt mosolyogni
 aztán meg a többi fogások.
 Mászt gondolok reggel és este
 délben a teríték pazar
 nem tudhatom melyikre felelni
 kérdettek-e egyáltalán
 mondok páratlan válaszokat.

Valahol még beszélnek ketten.

Íróasztala kiragyázott.
 Akkor a koppantóval verte
 hátsó gondolatom:
 úgy ahogy tetszik éljünk
 nem lesz ő tarajunk tovább!
Anyagból anyagba fussunk
 elő ne kerüljünk.

Mint kazalban a gyöngy
 egyszem vesztesége
 játszódjunk elfelé
 utakon-módokon viháncolással.

Megfogom társas jobbfelem
 – lombméretétől kedélytelen –
 felőlem lehetnek gyereki
 – anyádból fiam gyere ki.

§

Nem megyek ki gondolatomba
 erős emberek várnak
 visszalöknek a szobába.

Álmosít jaj a gumifejem
 vállamat néha nekivetem
 kulcsontom dobálom.

Szakállam tépelőd
 már az anyaméhben
 ki potrohát leveri
 szőrös világrajöttén.

Jöjjön ami *legyen*
 apró szerkezetem
 örlemény.

§

(mítosz-hangzók)

A pajtában Biberach
 krallozik egy kicsit.
 Zsip-zsup hajzata
 pofa a szakálla
 jópofa fiú.

Melindát tűzhetnék
 ide gomblyukamba
 bodzacsó-mosolyát
 ágbogarait;
 Ország Lova vegyen
 búsló üstökére.

Bús ló a járásban
 bús ló a megyében
 járingál cérnahelyt
 pördül Orsolyára
 nem megyen nem megyen
 ingovány-lábain.

Ország pofa-bajsza
 lóláb nevetése
 kacagányt ugrat
 át a kerítésen.

§

Forró pénz a te életed
 nem vesz kezébe senki.
 Nem költekezik a világ
 vagyona mégis elgurul.

§

Fölemelt egy kicsi-kicsi holtat
 ki érceibe csuklott bele is bádogult
 embermorzsát morzsol hümmöget a Néma
 zsörtölődik csupán száraz héjzatom.

§

Nemnekem lennem volna jó
 közrevesz minden oktató.
 Szülőanyám felbőffentett
 rossz illatként foglalkoztat
 tatnak engem.

Nem állok meg a lábamon
 nem ülök meg a fejemen
 huss!

§

Szétszakad a madár
 hull a rongya
 helye ha repül.
 Vatelin-pusztá szürkésfehér.

Márvány ha feltorlaszul
 tengék az áttetsző tokától
 mint vaját tépi a fény.

Ez a karfiolház
 ásványodik lassan
 ásványodik lassan
 bányabél tekereg.

§

SZERVEZÉSBEN FULDOKOLNI
 Ó BOLDOG SZERVEZET!
 LÁTATLANNÁ SZELLEMÜLNI
 EMBERTELEN MŰVELET

§

A gyermekekben talán
 talán van még irgalom
 vagy már szégyellnek ők is segíteni.

Öröklődik a tökéletlenség
 mint a koldulás
 aki teheti utálja.

A boldog *Létesítmény*
 nem ám jövő-menő
 nem bolond nem sikerülni.

Vaktermészet házal
 nem kér Tanácstól engedélyt.

§

Védtelenség tele arcpirító.
 Cínke csapódik a húrba
 onnan a fülbe bukik.

Madarat sejtők mindenféle
bár fejünket rázzuk
csipog valami tagadhatatlan.

*

Kegyelemkenyértől könnyes a torkod
késztet fütyülődni
de hápog a lekvár.

Ki tudja hogy mért hízik
ki tudja hogy miért bízik
a *rút kiskacsa*.

§

Ha kellőképp elbutulunk
s egymásról nem tudunk semmit
tudni sem akarunk mentegetésül
már csak ölni kell.

Szavak bajnoka gyalázatos bolond
mit is sejteni nem tudó hogylétről
egy boldog másvilágra ingerült szemekkel
híjaimmal együtt mégis hitbe vesz.

§

(*Domján Edit szuicidált*)

Egy arc foszló kalácsa mennyi finomság!
Lesz-e sütnivalónk hogy még ilyen együnk?
Különös hogy egyszer mint a faragott fa
itt kell maradni héj nélkül és magtalanul.
Hangosan beszél az ész a színfalak között
----- ki kandikálna ki

erdőből ilyenkor.

Minden vadregényen túl
talán *a halálra hallgatottak* boldogok lesznek
már attól hogy boldogak *csak mi* leszünk.

Mert miért is hinnénk *bármit*?

Vagy-vagyunk csak hirtelen.

Kalácsként foszlunk ha szeretünk: v

a

l

a

k

i

v

á

j

j

a

§

a

Ím a tudás világbirodalma m

hajtja előre balgaság szele a

szarverítékben állig a matróz z

aranyba önti szarkoszorúja. s

o

§

l

á

Idegés evés: t

a hurkatöltő autonómiája.

Ingerlefutás a hegyről

Villa Item:²

fel-fel a freskóra mind!
Az ittas falon oda-és visszatekintesz
növényféle kihálás előtt.

Dilis volt szegény a megszellemített.

Karok gyengéje girland.

Szemernyit tart a rózsakötél.

Ami volt ami lesz csak illat.

Rángatózni látsz egy kutyafalkát.

Hubert lehet bizonyos Hubert.
Hubert a *vadász és alkohol*
– erdőből úzi a szellemeket.

Nekikészülni nem elég.

§

S a lépcsőcsuklók szelíd mutatványul
feltornásszák a házat.
Körkörözik a kiállott folyosó.

² Avagy a Pompeiben kiásott *Misztériumok Háza*, pompás kultikus freskókkal.

A Torzás panteonja

I.

Itt ahol csak beteg lesz a lélek
 dolgavégezetlen
 a kerítéshez suttymban kuporog
 kloákáját látva a rendőr elúzi
 dadog eztán a félbeszakított:

mit rejt a férfikor magunk kibocsátván
 s rákként gyarapszunk
 bentről meglökődvén.
 Mitúrésből gagyog föl a láva
 suttogásom fogom a nadrágba:

„Ez a *tudomány* nem az
 csak *erő*.
 A Nap hátamra kötözve süt.
 Elfordulva nem tudom ki nyer
 – mért is kellett mért is a *fehértér*”.

II.

Nyártavas a fenekedő
 fényességes ó Hidra
 zavarom meg gombolyodik.
 Kötőtűvel szúrtuk szembe magunkat
 majszoljuk az éles dinnyeszagot
 pohár alján a könny kifacsarva
 citrommal feladni zokszóval vegyest.

Öngyilkosok akartunk lenni:
 két tábla jég közt Okos.

Véltünk tudni elvont élvezet
 fején találva ütőszögünk:
legjavunk ez mert a bizonyítást
 ember élvezi.

Szépszál idegek lám leberetvélva
 napon növeltük másokra pedig.
 Oroszlán kullog szakálla folytán
 ki sejtethi ki ez a kopasz.

Milyen jó most! – a nyugodt
 visszadurulás.
 Gubacs fejünkben ébred a bűnöző:
nárciszokba bolond *dodekaéder*.

III.

Ma ez hol az.
 Mondok egy bóját
 – fuldoklóból vígan száll fel a buborék.

Léggökerem.

Mert várni: *kártyavár*.
 Sírunk a pakli marad.
 Győzi hogy játsszanak vele
 talajtalan
 talajtalan!

Visszacsúszok birtokaimra
 természet ellen a bosszú.

Felforgató maradjon távol
szántson-vessen elemeket.
*Georgósz!*³ volt egy dal nyárról
hogy korlátainkat kileheljük.

Milyen jó most! – tornászni rajta
a fele MÁS-on.
„Hoc est pocus!”⁴ – kendő alatt
magvas a mutatvány.

IV.

„Aki szegény...”
gondolata sincs.
Csak tollban hentereg.
Ráragad
lekopik a szőr.
Így aztán nyomorult.
A nincstelen előd még *Valaki*
az utód röhögnivaló.

Kilencről jutni ismét nullaságra
nem szabad szövődni szabódni csak.
Ha elvágódunk egy öltözetre kell
s a szövőgépet szalomból magyarázni.

**„Lent a nehéz fizikában
mintha nem is tettem volna.
Változásom vasajtait
nincsen bennem várnivaló.**

³ *Georgósz* = földműves (görög)

⁴ *Hoc est pocus* = ez (itt egy) pohár (latin)

**Nem tudjuk már
 hogy honnan tudjuk
 – nyilván valami hajlam –
 adjam föl rendes alakom
 huncut csípőfogóban.”**

V.

Tearózsák és vérlátó telivérek.

Miről beszél a város megváltás után?
 Milyen szüretre híva csemegézek?

Jaj ez a must savanyás.
 Rókáalkodó ki fürtjét bogyózza?
 Szőre is elhullás.
 Nem kívánt meg szőlőt soha eléggé
 mindjárt kiderül.
 Rábukunk a tenger közbeszédre
 hallgatón.

Ó szobák.
 Otthonnak hittük mindez egy vonal.
 Mire ocsúdhat tábláiból
 idomtalan talán?

Érzi gyökér a lombját
 fogát húzza a levél.
 „Te kismadár hogy’ tudsz élni
 mikor nem is tudsz beszélni.”⁵

⁵ Csángó népdalból

Niké

1.

Bűneimre halkán rámeredtem
hanghatatlan meg se csókolódtam
azt hiszem már mindent elfeledtem
minek leledzem úgyis kár.

Még a salakhányó
jószerivel fényes
nem hiszi nem hiszi el
ha kidobták
magmalegére a kényes.

Szépség doktor úr megállj!
A képzelet csak fél a fájdalomtól
skalpjá-vesztett fogja föl eszét
üti-kopja hímverítéke.

Hajazódni nem mer mert kitudódik
s ily ábrándos csak szolga ha lehet
bűnbakja amit más nem akart
jönnek neki „igazságosok”.

Mit ér az ember ha ekkora!
– még terve sincs.
Fogást magához nem kínál.
Bátorkodni nem jön létre
inkább nem megy minthogy lépre.

Élhetetlen lopja az időt
 mert az irigység mindent lefoglalt.
 Serény való senkiében többé
 soha-házban mosolyra omladok.

2.

***Én a jövő ingyen kutatója
 tékozlok kaptalan lehetőséget.
 Gyűlölök mindent a priori butaságból
 ami jobb tudósabb értelmesebb.***

**Születés szerint az ember
 rángatja bornírt kötelét
 belelovallva a történetbe
 majom akar ember lenni.**

Lehet-e az?

„That is the question.”⁶

**Vagy ábrándja csak majomvilága?
 Hányszor kell még hányszor
 visszamajmosodni.**

***„Számúzve minden
 szellemkapocsból”⁷
 nyúlni az etetórácson át
 s egy fizikai közleményben
 fogni fel a közönség jogát:***

⁶ Ez itt a kérdés”. Hamlet.

⁷ Ma dá ch: Tragédia, *Első szín*. Ezzel sújtja az Úr Lucifert.

**dühöngeni ha mogyoró helyett
foga közé csak kavics szorul
– ki-be borongok időtlenül
idétlenül idétlenül.**

3.

Rázott a március
április becsapott
boldog-boldogtalan a szemembe repült.
Ez az *angolszász fátyol*
a meghülés-adag
hideg fővem fő lámpaláz után
mint jégtömb az előd nyugoszik

...a Kontinens...

Egyetemes célokra törtünk a kertben
és tanóra alatt
szerencse forgatta föl-föl a mintadarabot.
Csillagképemre rásüt meghunyászkodása
belőlünk van – így persze más.

Ó ezüst köznapok görbül a hajszál.
Tengeredik a lélek geometriája.
Nem hisz semmit az alattvaló
nem mondja ki csak követi.

Gyengéd végrehajtó erő!
elsüllyedt kikötő gondolatom.
Látásaim forognak fenn
hajózni ó csak *viselkedés*.

Csevegessünk hol körzővel-vonalzóval
látószögben suttog a törvény.
Mint megölt rádió ha egyszer
a babrálódó zajt sugároz.

Ajánlom magam az „objektivitás”-nak
a pártatlan kampó békunkorul
lóg a mészárszék falán
az ünnepi hús.

ÍME AZ ELMOZDULÁS!
DE ÖSZTÖKÉJE NEM.
LÁTSZUNK LÁTHATATLAN
A LEGJOBB ÉRTELEMBEN.
1972.

*

ALVILÁG

- Alkonylila. Farkas lép a színre, hiéna, sakál.
– Felrüggyezünk ma – nevet a nyírfahéj. – Savak húzzák
bimbóvá a számat. Csersav. Nyelvem képződik tőle:
alagútban egy sikamló vonat.
Zuhog a köntös, alvadt drapériák.
– „Én még őszinte ember voltam...”
– No nézd csak! – kacagás rázza a hacukát.
– Kinevet? „Egy kis éji zene”, nem olyan, mint amikor a
szél hátba döngeti a nádast.
– Vízilovak háta magánylik.
– Látja, lélekben tusolunk. – Már gyermekkoromban ked-
veltem a hideg-meleg zuhanyt. Maga a követ nem így
repezti?
– Kegyedet tudnám legalább!

– Vigyázzon, hogy’ teszi a szépet. A fa mögül vadkutya néz.

– Ez a legnehezebb: kikandikálni a létből. Törzsünk hajlong, de gyökerünk beleszakad. A *vágy* az elme illata, párnákba gyűjtjük az aromát.

– Kedves.

– Ó, ha bozsogtatnám egy kicsit...

– Mennyi léhűtő! Titkolná legalább.

– Az, az.

Küzd a szív toronymagasan. Homlokot ver föl a pata. Vésőjével szobrász galopposzik. Akkor, gondoltam, megpendítem azt, ami van. Gyantával reszeltem a világ idegét. Mi ránthat egybe, mint ez a vonó? Semmi más.

– Lám, lám, egy férfi szepeg...

Odafordultam hozzá, ótvaros anyag. Fenséges volt. Sár-szobrot a márvány kikészít. Mondtam neki, *anya csak egy van, hogy dögölne meg.*

Jaj, erre *Auróra boreálsz!* – Visong az északi fény, kakas kukorékol a víz alatt, a máslett még szendereg, de ragyogva kel föl a tengerfenék.

Valaki belöki az ajtót.

– Még itt vagy?

– Hát hol?

– Menekülj.

Haragosan hullámszik a bikacsorda, szerpentin szalagon tekereg. Magaslati pont lenne a segítség. Zsák lódul, nagy bödön-testek. Egy is halál, ha rúg.

– *A kurvaanyám?*

1972.

ISTEN MAGÁNYOSSÁGA

Még akkor, amikor nem voltam, elsőként tűnt föl nekem: nem tudom, mi volt *ezelőtt*. Elgondolhatatlan. Hitem szerint mindig kellett lennem, de sohasem váltam **Az**-zá. Elképzelhetetlen vagyok. Megpróbáltam már néhányszor, de mindig más pattant ki: *vagyok, kivé leszek, mert nem én leszek, ha vagyok*. – Nem vonz kiterjedés. Megkísért, hogy belemélyedjek, de mindenén áthatolok. Fogalmam sincs.

Hogy' tudnám irigyelni a vágyat, mellyel gondolataim közelítenek hozzám! De én azt akarom, amit akarok: akarok, ha akarom, ha meg nem. Nem vágyakozom. Elgondolni is akarhatatlan vagyok. *Gondviselő?* Én csak jövök. Percenként perceket kések, aki sosem oda ér. Nem engem céloz bárki, ha megvár, elvéthetetlen tévedés, ha mégis ott vagyok.

Ki ítelt engem örökös gondolataimra? Ki bírná szabadságát ily veretlenül!

Hajdan beléfeledkeztem létembe, sorjáltak teremtményeim. Most a *kétség* gondolatával foglalkozom. Minden előállt, amit gondoltam valaha, és marcangolja egymást. Bármennyit gondolok, nem marad egyetlen gondolatom se. Tágulok szünetlenül, sejtelmem szélvész.

Szegény gondolataim! – csaponganak. Felszárnyazom őket, hogy tusa nélkül elfeledjem. – Gyámoltalanságuk füzesében cserkészik a ragadozó.

Ó, a *lények!* Bárhova pillantsak, *lény* marad ott. Én is *lény* vagyok, sugdossák nekem. A *Legfelsőbb*. De nem *játszik* már mosolyom se, mert mosolyom is *játék*. Mindent magam ötöltem: a sűgásokat is.

Úristen! Ki vagyok én? – Behunyatkozom.

1977.

(utójáték)

IDŐZAVAR

A kaliforniai Zas Lórántnak

Milyen régóta nem leszek
 – mikor már nem vagyok –
 hogyan azok sem
 kik álltak még a sír körül
 s ittak rám egy kupicányit
 hadd szolgáljon egészségemre
 mert megfagyni készült a jégmadár is!
 – Akkor még ti is éltetek –
 milyen rég volt!

Ti sem fértetek össze szavatokkal
 ő – a Nagyúr – fokról-fokra szorított ki.
 Ő vagy Te?! – szólta a Szó
 és tessékelt ki az életből.

Milyen régóta nem leszünk már
 hogyan még az sem
 ki később magára gondolt
 ilyen sóvárgó beszédre vágyva:

*„Miért nem élhet itt velünk Ő?
 Egy meghitt emlék így nem tehet!
 Jó volna utcán megkalapozni
 elhencegni: egy házban lakom vele.”*

Mert *mi*
 sok apró alkatelemből tevődünk össze
 – nem úgy mint *ők* akik nincsenek
 de sóhajtoznak máris –
 s élet-hosszan néztünk az ajtó felé
 mint a leghűbb háborús feleségek

hogy mikor toppanunk haza
a képzet sem járta csatamezőkről.

Szép is volt mikor tellett a várakozásra
hogy egyszercsak egy ígéret valóra vál'
hogy zsákbamacskában tündéerkert lapul
mert mindent csak pajkosság álcázott el
– szép is volt mikor tellett várakozásra.

Éjszakára sétálókkal *benépesült*
– ahogy *villámlik dörög esik és fúj*
vagy *ingáz* épp az időjárás – errefelé.

Mennyi szép gondolat járt-kelt az utcán
– milyen rég lesz ami nem volt!

2005. február 11.